

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobkyně: **X.**, narozená dne X.
bytem X.
zastoupená advokátkou JUDr. Veronikou Pupalovou
sídlem Májová 606/35, 350 02 Cheb

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vrácení žádosti o poskytnutí dočasné ochrany ze dne 5. 12. 2025, zaevidované pod č. j.: OAM-0447998/DO-2025,

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že vrátil dne 5. 12. 2025 žalobkyni jako nepřijatelnou její žádost o dočasnou ochranu, evidovanou pod č. j.: OAM-0447998/DO-2025, byl nezákonný.
- II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobkyně a přikazuje se mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti o dočasnou ochranu ze dne 5. 12. 2025, zaevidované pod č. j.: OAM-0447998/DO-2025.
- III. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 12 270 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala určení, že zásah žalovaného, kterým jí vrátil žádost jako nepřijatelnou podle zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace (dále jen „zákon č. 65/2022 Sb.“), byl nezákonný.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že přicestovala z Ukrajiny do Polska, kde získala dočasnou ochranu. Dne 25. 10. 2024 oznámila na příslušném polském úřadu svůj záměr přicestovat do ČR, což následně učinila a podala zde žádost o dočasnou ochranu. Žalovaný však její žádost nesprávně posoudil jako nepřijatelnou kvůli v minulosti udělené dočasné ochraně v Polsku a prohlášení podle ust. § 3 odst. 3 zákona č. 65/2022 Sb. Žalobkyně nesouhlasí s postupem žalovaného, že by v důsledku uvedeného prohlášení měla být její žádost považována za nepřezkoumatelnou podle ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb., a považuje takový postup za rozporný s právem EU. Dále upozornila na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 3. 4. 2025, č. j.: 1 Azs 174/2024-42, rozsudek Soudního dvora EU ze dne 27. 2. 2025, *Krasiliva*, C-753/23, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2025, č. j.: 18 A 85/2025-21. Vrácení žádosti jako nepřijatelné žalobkyně považuje za soudně přezkoumatelné.
3. Žalobkyni je rovněž znám rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2025, č. j.: 6 A 122/2024-55, v jehož návaznosti žalovaný udělil pobytové oprávnění žadateli, který se v minulosti vzdal dočasné ochrany v Rumunsku. Dále uvedla, že podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince ze dne 20. 5. 2022, č. j.: MV-93965-1/OAM-2022, není možné nucené vycestování na území Ukrajiny z důvodu hrozby skutečného nebezpečí podle ust. § 179 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“).
4. Na základě výše uvedeného žalobkyně navrhla, aby soud určil, že posouzení žádosti o dočasnou ochranu jako nepřijatelné představuje nezákonný zásah žalovaného, aby stanovil zákaz porušování práva žalobkyně na dočasnou ochranu a aby obnovil stav před vrácením žádosti.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně získala dočasnou ochranu v Polsku a podle informačního systému členských států Temporary Protection Platform (TPD) je stále její držitelkou. Ministerstvo vnitra v souladu s ust. § 3 odst. 3 zákona č. 65/2022 Sb. zaslalo Evropské komisi oznámení o vyčerpání kapacit. Podle žalovaného není jisté, zda je ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb. skutečně v rozporu s právem EU. Dokud nebude Soudním dvorem EU jednoznačně zodpovězena otázka týkající se přesunu osob, které získaly dočasnou ochranu v jiném členském státu EU, bude žalovaný nejspíše stále aplikovat ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb. Podle žalovaného by soud měl zvážit podání předběžné otázky. Právo na přemístění do jiného členského státu nelze dovozovat z politické dohody členských států, že nebudou aplikovat čl. 11 směrnice č. 2001/55/ES o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími. Členský stát nemá

povinnost vydat povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany osobě, která již požívá dočasnou ochranu v jiném členském státu. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyně dne 5. 12. 2025 podala žádost o poskytnutí dočasné ochrany, ve které uvedla, že dne 21. 6. 2022 získala v Polsku dočasnou ochranu, která byla dne 25. 10. 2024 zrušena. Na žádosti je vyznačeno, že je nepřijatelná, protože žadatelka je nebo byla držitelkou dočasné ochrany v jiném členském státě EU nebo Schengenského prostoru a bylo učiněno prohlášení podle ust. § 3 odst. 3 zákona č. 65/2022 Sb.
7. Dále je součástí správního spisu oznámení Ministerstva vnitra adresované Evropské komisi ze dne 25. 8. 2025, č. j.: MV-136110-1/OAM-2025, výpis z informačního systému členských států Temporary Protection Platform (TPD) a písemné vyjádření žalobkyně ze dne 5. 12. 2025.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

8. Městský soud v Praze věc posoudil v souladu s ust. § 82 an. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (ust. § 87 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
9. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
10. Podle ust. § 82 odst. 1 s.ř.s. *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
11. Podle ust. § 3 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. *ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky uděluje dočasnou ochranu cizincům, na které se povinně vztahuje rozhodnutí Rady Evropské unie podle § 1 odst. 1 písm. a).*
12. Podle ust. § 3 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb. *ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky dále, je-li účinné rozhodnutí Rady Evropské unie podle § 1 odst. 1 písm. a), uděluje dočasnou ochranu cizinci, který doloží, že a) byl ke dni uvedenému v rozhodnutí Rady Evropské unie podle § 1 odst. 1 písm. a) držitelem platného povolení k trvalému pobytu na území Ukrajiny a b) jeho vycestování do státu, jehož je státním občanem, nebo části jeho území, anebo v případě osoby bez státního občanství do státu nebo části jeho území jeho posledního trvalého bydliště před vstupem na území Ukrajiny, není možné z důvodu hrozby skutečného nebezpečí podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na území České republiky.*
13. Podle ust. § 3 odst. 3 zákona č. 65/2022 Sb. *ministerstvo vnitra zašle Evropské komisi oznámení o riziku vyčerpání kapacit pro zvládnutí následků plynoucích z hromadného přílivu vysídlených osob a potřebě přijetí opatření k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob. Oznámení podle věty první zveřejní Ministerstvo vnitra na svých internetových stránkách.*

14. Podle ust. § 5 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. *žádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, jestliže a) není podána osobně, b) je podána cizincem, který není uveden v § 3, c) je podána cizincem, který o dočasnou nebo mezinárodní ochranu požádal v jiném členském státě Evropské unie, d) je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie, e) je podána cizincem, který je občanem Evropské unie, státu, který je vázán mezinárodní smlouvou sjednanou s Evropskou unií, z níž mu vyplývá právo na volný pohyb rovnocenné takovému právu občanů Evropské unie, nebo státu, který je vázán Dohodou o Evropském hospodářském prostoru, nebo f) je podána cizincem, který je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě Evropské unie nebo státě uplatňujícím Schengenský hraniční kodex v plném rozsahu, poté, co Ministerstvo vnitra Evropské komisi zaslalo oznámení podle § 3 odst. 3.*
15. Správní soud může poskytnout ochranu podle ust. § 82 an. s.ř.s., pokud jsou kumulativně splněny následující podmínky. Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle ust. § 82 an. s.ř.s. poskytnout (vizte rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2008, č. j.: 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS). Soud si je vědom, že byl vyslovený názor již částečně modifikovaný, nebyl však překonaný, a proto se domnívá, že je relevantní pro projednávanou věc (srov. např. rozsudky NSS ze dne 6. 2. 2026, č. j.: 5 As 135/2025-33, či ze dne 23. 3. 2026, č. j.: 7 As 257/2025-42).
16. V projednávané věci byly splněny první, druhá a pátá podmínka, protože vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobkyni pro nepřijatelnost představuje přímý zásah do jejích práv bez ohledu na udělení dočasné ochrany jiným členským státem EU v minulosti. Vrácení žádosti pro nepřijatelnost může být zásahem ve smyslu ust. § 82 s.ř.s. (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2017, č. j.: 10 Azs 153/2016-52). Čtvrtá podmínka byla rovněž splněna, a proto se soud zaměřil na splnění třetí podmínky, a to na otázku zákonnosti takového zásahu.
17. Žalobkyni byla v minulosti udělena dočasná ochrana v Polsku. Podle žaloby oznámila příslušnému polskému úřadu, že plánuje odcestovat do České republiky, není však spolehlivě zjištěno, zda příslušné pobytové oprávnění skutečně pozbylo platnosti.
18. K ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb. již existuje stálá judikatura, podle níž konstantně postupuje městský soud i NSS. V projednávané věci se nenachází žádné okolnosti, kvůli kterým by se soud musel odchýlit od rozhodovací praxe. Lze například upozornit na právní větu k rozsudku NSS ze dne 10. 12. 2025, č. j.: 5 Azs 248/2025-18, ve které se uvádí: „*Žádost osoby požívající dočasné ochrany na základě čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382, která žádá o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v České republice, na něž této osobě vzniká nárok na základě čl. 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES, není správní orgán oprávněn vrátit této osobě jako nepřijatelnou dle § 5 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 3 odst. 3 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace, ve znění účinném od 3. 9. 2025, z toho důvodu, že této osobě je nebo bylo uděleno povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany také v jiném členském státě Evropské unie.*“ Na důvod vrácení žádosti dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb. se vztahuje předchozí judikatura NSS týkající se nezákonnosti vrácení žádosti o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany, například se jednalo o rozsudek NSS ze dne 1. 4. 2025, č. j.: 5 Azs 273/2023-27 (srov. dále rozsudky

NSS ze dne 16. 4. 2026, č. j.: 21 Azs 259/2025-27, ze dne 26. 3. 2026, č. j.: 9 Azs 179/2025-18, či ze dne 26. 2. 2026, č. j.: 8 Azs 184/2025-22). Judikatura navazuje na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 27. 2. 2025, *Krasiliva*, C-753/23, a rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2025, č. j.: 1 Azs 174/2024-42, na které žalobkyně rovněž poukázala ve své žalobě.

19. Žalovaný není oprávněn žádost o dočasnou ochranu vrátit jako nepřijatelnou z důvodu, že žadateli je nebo bylo uděleno povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státu EU. Je povinen žádost přijmout a vést o ní řádné správní řízení. V případě žalobkyně je třeba, aby žalovaný ověřil, zda jí byla dočasná ochrana skutečně udělena jiným státem a zda ke dni rozhodování stále trvá. Pokud by dočasná ochrana v jiném členském státě trvala, žalovaný musí žalobkyni poučit o nemožnosti čerpání práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech současně. Jestliže bude žalobkyně trvat na tom, že si přeje uvedená práva využívat výlučně v ČR, žalovaný musí ověřit, zda vydáním povolení k pobytu na území ČR dojde dle práva dotčeného hostitelského státu automaticky k zániku předchozího pobytového oprávnění. V případě kladného zjištění vydá oprávnění k pobytu, v opačném případě (či pokud se mu nepodaří právní úpravu v hostitelském členském státě zjistit) vyzve žalobkyni, aby sama v přiměřené lhůtě učinila kroky k ukončení pobytového oprávnění v jiném hostitelském státě. Žalovaný jí k tomu poskytne součinnost (srov. rozsudky NSS ze dne 3. 4. 2025, č. j.: 1 Azs 174/2024-42, a ze dne 10. 12. 2025, č. j.: 5 Azs 248/2025-18). Podle názoru soudu byla splněna i třetí podmínka vyplývající z rozsudku NSS ze dne 17. 3. 2008, č. j.: 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS.
20. Otázce prohlášení podle ust. § 3 odst. 3 zákona č. 65/2022 Sb. se opakovaně věnoval městský soud i NSS a v projednávané věci nenastala okolnost, pro kterou by bylo nutné zaujmout jiný názor. Lze upozornit například na rozsudek NSS ze dne 23. 2. 2026, č. j.: 4 Azs 251/2025-31, bod 33, ve kterém se uvádí: „*Pokud jde o samotné oznámení předpokládané v § 3 odst. 3 lex Ukrajina, stěžovatel odkazuje na dopis ze dne 25. 8. 2025 (sepsaný nadto před účinností uvedeného ustanovení), který ale neobsahuje žádné detaily ohledně toho, jaké vlastně jsou kapacity České republiky a ve kterých konkrétních oblastech jsou překročeny, resp. že hrozí, že budou překročeny. Městský soud přitom správně upozornil na to, že případný náhlý hromadný příliv vysídlených osob by představoval důvod pro aplikaci čl. 25 odst. 3 směrnice o dočasné ochraně a koordinované řešení ze strany orgánů Evropské unie. I kdyby tedy k takovému náhlému nárůstu došlo, nemohlo by to ospravedlnit vrácení jednotlivých žádostí o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany jako nepřijatelných, tedy bez jejich věcného posouzení, podle § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina. Takový postup směrnice o dočasné ochraně neumožňuje.*“ Součástí správního spisu je pouze zmiňovaný dopis ze dne 25. 8. 2025 a printscreen webové stránky Ministerstva vnitra informující o jeho odeslání, a proto se soud ztotožňuje s dosavadní judikaturou. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2025, č. j.: 18 A 85/2025-21, ze kterého žalobkyně citovala, je v souladu s výše uvedeným rozsudkem NSS.
21. NSS v rozsudku ze dne 1. 4. 2025, č. j.: 5 Azs 273/2023 – 27, rovněž k informačnímu systému členských států Temporary Protection Platform (TPD) připomněl následující: „*Rozsudek Soudního dvora Krasiliva však hovoří ve prospěch argumentace stěžovatele v tom, že trvající povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě může dle vnitrostátní právní úpravy členského státu představovat překážku udělení povolení nového. Jak však tento soud již opakovaně upozornil (srov. zejména rozsudky ze dne 25. 4. 2024, č. j. 6 Azs 259/2023-21, ze dne 31. 10. 2024, č. j. 10 Azs 151/2024-28, či ze dne 24. 1. 2025, č. j. 5 Azs 190/2024-20), pokud žadatel tvrdí, že žádost o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě nepodal nebo že se předcházejícího povolení k pobytu vzdal či toto povolení*

z jiného důvodu již netrvá, správní orgány ani soudy nemohou vycházet pouze z údajů obsažených v informačním systému členských států Temporary Protection Platform (TPD). Ten totiž představuje pouhou pomůcku, kterou správní orgány členských států využívají k evidenci držitelů povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany. Na rozdíl od veřejných rejstříků (viz zákon č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob a o evidenci svěřenských fondů) však na něj nelze vztahovat princip materiální publicity.“

22. Žalovanému bylo během správního řízení známo z formuláře podaného žalobkyní, že jí byla v minulosti udělena dočasná ochrana v Polsku, která měla již být ukončena. Žalovaný si následně žalobkyni vyhledal v systému TPD, podle něhož by mělo být uvedené pobytové oprávnění stále platné, není však možné jeho postup založit pouze na takovém výpisu. Žalovaný řádně neověřil stav pobytu žalobkyně v Polsku. Žalovanému je správný postup dlouhodobě znám, lze upozornit například na rozsudek NSS ze dne 19. 9. 2025, č. j.: 5 Azs 168/2025-17, v němž se uvádí: „Opět tedy apeluje na stěžovatele, aby i v tomto případě ukončil výše popsané svévolné popírání jednotné a ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a aby konečně postupoval v souladu se závazným právním názorem, který městský soud vyjádřil v napadeném rozsudku a který z této judikatury plně vychází. Jak již tedy městský soud zdůraznil po vzoru rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2025, č. j. 5 Azs 273/2023-27, publ. pod č. 4683/2025 Sb. NSS, stěžovatel je i v této věci povinen, přestože dle záznamu v informačním systému členských států (Temporary Protection Platform) žalobce podal žádost o udělení povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany nejprve v jiném členském státě, konkrétně v Polsku, pozdější žádost žalobce o udělení tohoto povolení k pobytu v ČR přijmout, vést o ní řádné správní řízení dle zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, v jeho rámci poučit žalobce o jeho právech a v návaznosti na jeho případná tvrzení, důkazní návrhy či jiné procesní kroky ověřit nejen to, zda povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany bylo žalobci v Polsku skutečně uděleno (což žalobce nepopírá), ale zejména, zda dosud, ke dni rozhodování stěžovatele, trvá (tedy zda nezaniklo např. v souvislosti se žalobcovým návratem na Ukrajinu). Pokud stěžovatel takovou skutečnost postaví najisto, bude dále povinen postupovat podle bodu 4 odstavce [78] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, publ. pod č. 4682/2025 Sb. NSS, tedy především ověřit, zda vydáním povolení k pobytu žalobci za účelem dočasné ochrany v ČR zanikne jeho předchozí obdobné pobytové oprávnění v Polsku, a pokud tomu tak nebude, poskytne žalobci přiměřenou lhůtu k tomu, aby učinil potřebné kroky k ukončení tohoto jemu v Polsku uděleného povolení a aby tuto skutečnost stěžovateli doložil.“
23. Městský soud postupuje v případech dočasné ochrany konzistentně a jeho argumentace je stále obdobná. Lze upozornit například na jeho rozsudky ze dne 4. 5. 2026, č. j.: 16 A 9/2026-21, ze dne 29. 4. 2026, č. j.: 19 A 11/2026-18, či ze dne 6. 5. 2026, č. j.: 13 A 10/2026-51. Městský soud i NSS žalovanému mnohokrát srozumitelně vysvětlily důvody svých rozhodnutí, žalovaný je však dosud nereflektoval.
24. Žádost žalobkyně nebyla považována za nepřezkoumatelnou, nýbrž za nepřijatelnou. V projednávané věci otázka přezkoumatelnosti vůbec nevystala, neboť žalovaný vrátil žalobkyni žádost jako nepřijatelnou a vůbec nezahájil správní řízení, ve kterém by mohl vydat nepřezkoumatelné rozhodnutí.
25. Žalobkyně dále v žalobě argumentovala případem, o kterém rozhodl městský soud rozsudkem ze dne 28. 5. 2025, č. j.: 6 A 122/2024-55, a ve kterém následně dotyčný získal dočasnou ochranu. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žádosti vyhověl před přijetím nového prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 o prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382 a před zakotvením písm. f) do

ust. § 5 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb.; v případě obou argumentů si je však vědom konstantní judikatury, která je v rozporu s jeho postojem. K ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb. se soud již dostatečně vyjádřil výše. Ohledně nového prováděcího rozhodnutí Rady lze upozornit například na rozsudky NSS ze dne 11. 9. 2025, č. j.: 1 Azs 126/2025-28, či ze dne 26. 3. 2026, č. j.: 9 Azs 179/2025-18. Žalovaný ve skutkově podobných věcech opakuje stále stejné námitky a soudy mu na ně odpovídají jednotně. Soud však v projednávané věci neposuzuje otázku důvodnosti podané žádosti, nýbrž její vrácení pro nepřijatelnost a nemůže předjímat rozhodnutí ve věci samé.

26. Závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince ze dne 20. 5. 2022, č. j.: MV-93965-1/OAM-2022, není relevantní pro projednávanou věc. Rozhodující otázkou je přijatelnost žádosti o dočasnou ochranu a nikoli hrozba skutečného nebezpečí podle ust. § 179 odst. 2 z.p.c.
27. S ohledem na výše uvedené důvody soud určil, že zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobkyni vrátil její žádost jako nepřijatelnou, byl nezákonný. Žalovanému zakázal pokračovat v porušování práv žalobkyně a přikázal mu, aby obnovil stav před vrácením uvedené žádosti.
28. Žalovaný je povinen žádost žalobkyně přijmout, vést o ní řádné správní řízení, v jeho rámci poučit žalobkyni o jejích právech a v návaznosti na její případná tvrzení, důkazní návrhy či jiné procesní kroky ověřit, zda povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany bylo žalobkyni v Polsku zrušeno, či je stále platné. Pokud je stále platné, tak zjistí, zda vydáním povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v ČR její předchozí obdobné pobytové oprávnění v Polsku zanikne, a pokud tomu tak nebude, poskytne žalobkyni přiměřenou lhůtu k tomu, aby učinila potřebné kroky k ukončení takového povolení a aby uvedenou skutečnost žalovanému doložila.
29. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s.r.s.; žalobkyně byla ve věci samé úspěšná, proto jí přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobkyní v daném řízení představují náklady právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony právní služby (§ 7, § 9 odst. 5, § 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. – tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu) v částce 4 620 Kč za jeden úkon, celkem 9 240 Kč a náhradu hotových výdajů v částce 450 Kč za jeden úkon, celkem 900 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Právní zástupkyně je plátkyní DPH, soud tak žalobkyni dále přiznal i částku odpovídající příslušné sazbě daně (zaokrouhlené na celé koruny nahoru dle § 146 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád) ve výši 2 130 Kč. Celková výše nákladů tak činí 12 270 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. května 2026

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce